

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **N. M. Q.**
 zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
 sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
 sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022 č. j. MV-62539-4/SO-2022, ve věci
zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022 č. j. MV-62539-4/SO-2022, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 1. 2022 č. j. OAM-9677-11/PP-2021, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť žalobce k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona a podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky.
2. Žalobce v žalobě uvedl následující žalobní body:
 - 1) Správní orgány obou instancí nesplnily povinnost stanovenou § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) tj., že správní orgán je povinen zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Správní orgány si neopatřily potřebné podklady, žalobci neposkytly řádné poučení a nevyzvaly jej k doložení takovýchto dokladů. Poučení, které správní orgány obou stupňů žalobci poskytly, bylo v rozporu s § 37 odst. 1 správního řádu, kdy neposoudily žalobcovu žádost dle jejího obsahu. Žalovaná sice v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že na výzvu prvoinstančního orgánu žalobce doložil podklady, avšak totožné s těmi, které doložil při podání žádosti, takže neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU. Žalobce si je vědom skutečnosti, že není rodinným příslušníkem občana EU, avšak po celou dobu správního řízení konstantně uvádí, že je otcem nezletilé dcery N.G. Y. V., která má se svou matkou povolení k trvalému pobytu na území ČR. Správní orgán tuto zásadní skutečnost bagatelizuje a zcela formálně odkazuje na dikci ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když měl posoudit i humanitární aspekt žalobcovy situace a netrvat formálně striktně na aplikaci § 15a odst. 2 písm. b) téhož zákona. Z obsahu tohoto ustanovení lze dle žalobce vyvozovat, že jde o ustanovení dispozitivní a nelze je chápat jako kogentní. Žalobce má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu stanovené zákonem. K nedoložení dokladu prokazujícího účel pobytu žalobce uvedl, že správní orgán pomíjí skutečnost, že tato povinnost se žalobce netýká, neboť nepodal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny se svou dcerou, které bylo vydáno povolení k trvalému pobytu, a která již od narození žije na území ČR spolu se svou matkou. Žalobce se jako otec aktivně podílí na její výchově a výživě od jejího narození a dcera je ne ním závislá. Správní orgán ve vztahu k uvedené skutečnosti nezajistil žádné důkazy, např. u matky, případně i u nezletilé samotné, která má již 6 let a je schopna se vyjádřit k celé situaci. Nezletilá se s žalobcem skutečně pravidelně stýká 4 x měsíčně, otec jí přispívá dle jejího přání, kupuje jí dárky a dává jí finanční prostředky na výživu, jsou v pravidelném telefonickém kontaktu. Správní orgán tuto skutečnost zcela ignoruje.
 - 2) Žalobce dále namítl, že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, resp. ji vůbec nevzaly v úvahu, čímž učinily napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správní orgán I. stupně je při rozhodování povinen zohlednit zejména povahu a pevnost rodinných vztahů, nutnost kontinuální péče obou rodičů o nezletilou dceru. Žalobce poukázal na konstantní judikaturu, např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 4 Azs 7/2017 nebo sp. zn. 9 Azs 288/2016. Zamítnutí žádosti o povolení

k přechodnému pobytu je dle žalobce nepřiměřeným zásahem do rodinného života, a proto je v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“). V souladu s čl. 8 Úmluvy měl správní orgán povinnost posoudit, je-li zásah do rodinného života účastníka řízení nezbytný, tj. měl povinnost provést test proporcionality, tedy určit, je-li rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území účastníku přiměřené a nezbytné vzhledem k právu účastníka a jeho rodiny vést rodinný život. Tato úvaha v rozhodnutí o nevydání povolení k přechodnému pobytu chybí, což je činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Žalobce je toho názoru, že splňuje zákonné podmínky o udělení povolení k přechodnému pobytu.

3. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, především plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že některé námitky byly vzneseny již v průběhu odvolacího řízení a žalovaná se s nimi v rámci žalovaného rozhodnutí již vypořádala, přičemž na svém právním názoru setrvává. Ke zbylým námitkám uvádí následující.
4. Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu mají přikládat kterým důkazům, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování, přičemž samotné dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. K této zásadě NSS ve svém rozsudku ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015–35 uvedl: *„zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor důležitých informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru.“* Žalovaná je toho názoru, že závěry formulované v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v žalovaném rozhodnutí jsou plně v mezích správního uvážení a mají oporu ve spisovém materiálu a zjištěném skutkovém stavu.
5. Žalovaná nesouhlasí s argumentací žalobce, že doložil všechny doklady, které bylo potřeba a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přitom setrvává na svém právním názoru, že na žalobce není možné pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU, jelikož neuvedl žádného rodinného příslušníka, který by byl občanem EU. Žalovaná se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který v prvostupňovém rozhodnutí správně uvedl, že účastník řízení nepředložil zákonnou náležitost žádosti, a to doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalobce doložil pouze rodný list své dcery N. G. Y. V., nar. X, která je občankou Vietnamské socialistické republiky, stejně tak jako manželka účastníka řízení. Ostatně sám žalobce uvádí, že si je vědom toho, že není rodinným příslušníkem občana EU. Dále namítá, že tuto situaci je třeba vnímat jako zvlášť hodnou zřetele či jako humanitární aspekt a netrvat formálně striktně na aplikaci ust. § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců toliko z důvodu, že jeho manželka i dcera získaly na území ČR povolení k trvalému pobytu. K tomu žalovaná konstatuje, že podmínky udělení povolení k přechodnému pobytu jsou dány zákonem o pobytu cizinců a v § 87b odst. 3 je jasné uvedeno, jaké doklady je účastník řízení povinen doložit. Žalobce vytýkané vady žádosti neodstranil a doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU, nedoložil, tudíž nesplnil základní podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu.

6. Žalobce též namítá nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do sféry jeho rodinného a osobního života. Zákon o pobytu cizinců neukládá správním orgánům v případě zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona zkoumat přiměřenost dopadů do života cizince. Nicméně, tato povinnost správním orgánům vyplývá z čl. 8 Úmluvy, a proto žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí do života žalobce posoudila. Tento postup je v souladu s rozsudkem NSS ze dne 6. 2. 2020 č. j. 5 Azs 429/2019–40, ve kterém je uvedeno: „posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 - 30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (zde: zaměstnanecké karty). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. (...) Dále uvedl, že výčet kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců představuje minimum, kterým se správní orgány musí zabývat. Ani s tímto tvrzením však nelze souhlasit. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013–34, „[s]právní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“ Žalovaná zastává názor, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Žalovaná shrnuje, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce, napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Ze strany žalované nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a neshledala ani porušení základních zásad správního řízení.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobního tvrzení (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 6. 2021 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území žalobce uvedl „sloučení rodiny“. Žalobce předložil cestovní doklad, fotografie, doklad o zajištění ubytování a doklad o cestovním zdravotním pojištění. Doklad prokazující účel pobytu doložen nebyl, jelikož žalobce předložil pouze rodný list vydaný Magistrátem města Opava, který prokazuje, že je otcem nezl. N.G. Y. V., nar.X, státní přísl. Vietnamská socialistická republika, která má na území povolený trvalý pobyt. Správní orgán I. stupně proto v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu zmocněného zástupce účastníka řízení vyzval k odstranění vad podané žádosti, k čemuž mu určil lhůtu 15 dnů, kterou s ohledem na charakter vad pokládal za přiměřenou. Ve výzvě současně správní orgán žalobce poučil o následcích, které by mělo neodstranění těchto vad v určené lhůtě. Žalobce na výzvu reagoval předložením téhož dokladu, který již doložen byl, tedy rodného listu prokazujícího, že je otcem nezl. N. G. Y. V., nar. X, státní přísl. Vietnamská socialistická republika. Správní orgán I. stupně tedy zmocněného zástupce žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu vyrozuměl o možnosti nahlédnout do správního spisu

a seznámit se tak s podklady pro vydání rozhodnutí. Výzva byla zmocněnému zástupci doručena dne 27. 8. 2021, aniž by zmocněný zástupce tohoto oprávnění využil. Následně dne 28. 1. 2022 správní orgán I. stupně zamítl žádost dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nedoložil k žádosti náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona. Dne 15. 2. 2022 podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

9. Dle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
10. Dle § 87 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže není rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
11. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, se rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
12. Žalobce v žalobě zejména brojil proti tomu, že správní orgány nesprávně posoudily jeho žádost o přechodný pobyt, nezajistily si ke svému rozhodování dostatečné podklady a obstaraly si důkazy, které svědčí pouze v neprospěch žalobce, nezajistily důkazy např. o tom, že se žalobce na území České republiky podílí na výchově své nezletilé dcery. Navíc žalobci neposkytly řádné poučení a nevyzvaly jej k doložení požadovaných dokladů. Žalobce uvedl, že jelikož si nepodal žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny, netýká se ho povinnost předložit rozhodný doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU.
13. Co se týče důkazů provedených v řízení, zdejší soud ve shodě s žalovanou uvádí, že správní řízení je ovládáno tzv. zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), která umožňuje správním orgánům, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2016 č. j. 1 Azs 240/2015-35). Řízení o žádosti je navíc ovládáno dispoziční zásadou a účastníci jsou povinni předložit veškeré požadované přílohy žádosti ze své iniciativy, popřípadě po řádném poučení ze strany správních orgánů. NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2015 č. j. 9 Azs 12/2015-38 uvedl: *„Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady.“* Závěry tohoto rozsudku lze vztáhnout i na případ žalobce. Správní orgán I. stupně tak postupoval zcela v mezích zákona. Správní orgány obou instancí tak dle názoru soudu formulovaly své závěry v rámci mezi správního uvážení, tyto mají oporu ve spisovém materiálu a zjištěném skutkovém stavu. Soud zdůrazňuje, že podání žádosti o pobytové oprávnění je výlučným dispozitivním úkonem cizince, který také v žádosti určuje druh pobytového oprávnění, jehož se domáhá, což představuje zásadní obsah žádosti. Správní orgány nemohou do tohoto dispozitivního jednání účastníka řízení jakkoliv zasahovat a jím podanou žádost (zvolený typ pobytového oprávnění) měnit. Žalobní námitka není důvodná.
14. Soud dále nesouhlasí s žalobcem ohledně tvrzení, že doložil všechny potřebné doklady k vyhovění jeho žádosti o přechodný pobyt. Náležitosti vyhovění žádosti o přechodný pobyt z důvodu § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny v tomto ustanovení společně s § 15a téhož zákona, ve kterém je konkrétně uvedeno, kdo se považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Mimo jiné je jím např. rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21

let, o kterého skutečně pečuje (§ 15a odst. 1 písm. b) téhož zákona). Žalobce se omezil na tvrzení, že má na území České republiky manželku a pak zejména nezletilou dceru, kterou vychovává společně s manželkou, k čemuž také doložil rodný list nezletilé dcery, na čemž žalobce svou argumentaci zakládá. Nezletilá dcera žalobce, jakož i manželka žalobce mají na území České republiky trvalý pobyt a obě jsou státními příslušnicemi Vietnamské socialistické republiky. Tudíž nejsou občankami České republiky ani jiné země EU, proto nemohou být pro účely žádosti podané žalobcem považovány za občanky EU. Zdejší soud nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce o tom, že má na území České republiky nezletilou dceru, o kterou pečuje, avšak to je ve vztahu k projednávané žádosti irelevantní, neboť nezletilá dcera není občankou Evropské unie, a proto žádosti žalobce, kterou podal z důvodu, že je rodinným příslušníkem občana EU, nebylo možno vyhovět. Žalobce sám rovněž výslovně uvádí, že není rodinným příslušníkem občana EU. Logicky tak vyplývá, že žalobce nemá doklad o tom, že je rodinným příslušníkem občana EU, a proto jej ani nemohl doložit. Žalobce tak nemohl splnit náležitosti požadované § 87b odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Za takové situace správní orgán I. stupně nemohl rozhodnout jinak než žádost zamítnout. Zdejší soud tak má za to, že ani správní orgán I. stupně, ani žalovaná v posouzení žádosti žalobce nepochybily. Námitka žalobce tak není důvodná.

15. Dále žalobce namítal, že mu správní orgán I. stupně neposkytl řádné poučení a nevyzval jej k doložení potřebných dokladů. Krajský soud uvádí, že z výzvy správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2021 je spolehlivě zjištělné, že správní orgán I. stupně žalobce řádně vyzval k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU, k čemuž mu stanovil lhůtu 15 dnů a současně ho také poučil o následcích nevyhovění této výzvě. Žalobce na výzvu reagoval výše popsaným způsobem a správní orgán nemohl učinit jinak než žádost žalobce zamítnout. Ani tato námitka žalobce není důvodná.
16. K námitce žalobce ohledně nedostatečného a nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života krajský soud uvádí, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 15a zákona o pobytu cizinců. Z ustálené judikatury (např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020 čj. 10 Azs 256/2019-39, publikovaný pod č. 3990/2020 Sb. NSS, jehož závěry lze užít na všechna řízení podle zákona o pobytu cizinců) vyplývá, že „[...] „obecný“ test *proportionality* dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud jde o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Byť je článek 8 Úmluvy samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem, k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 262/2019-31, bod 15).“ Správní orgán 1. stupně tak nepochybil, když se za okolností nyní projednávané věci k otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života nevyjádřil, neboť žalobce tuto námitku vznesl až během odvolacího řízení.
17. Z rozsudku NSS ze dne 20. 9. 2018 č. j. 10 Azs 127/2018-30 vyplývá, že „[P]odmínky § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z tohoto zákonného důvodu

nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy, takovou situaci však nelze a priori vyloučit.“ Žalovaná se na str. 5 napadeného rozhodnutí k tomuto zásahu stručně vyjádřila, kdy dospěla k závěru, že dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nejsou v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nutno zdůraznit, že žalobce ani netvrdí, v čem on sám nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života spatřuje, omezil se pouze na obecná tvrzení. K tomu soud dále poznamenává, že v případě žalobce, který žádá o vydání povolení k přechodnému pobytu, jehož držitelem dosud není, lze legitimně dovodit, že k zásahu do jeho práv dojde pouze minimálně. Napadeným rozhodnutím navíc žalobci není zakázán pobyt na území České republiky, přičemž je oprávněn požádat o vydání jiného druhu pobytového oprávnění, a nadále tak být ve styku s rodinou. Soud tak neshledává napadené rozhodnutí nepřiměřené jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce. Námitka žalobce proto není důvodná.

18. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšné žalované nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť její náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. srpna 2022

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

žalobce: **N. M. Q.**
zastoupený advokátem Mgr. Faridem Alizeyem
sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022 č. j. MV-62539-4/SO-2022, ve věci
zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu

takto:

Datum vydání rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 A 41/2022-42 se opravuje tak,
že správně zní: 24. srpna 2023.

Odůvodnění:

1. V označené věci krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 24. 8. 2023 č. j. 22 A 41/2022-42.
2. Při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ke zřejmé nesprávnosti v označení dne vydání rozsudku nesprávně datem „24. srpna 2022“ místo správného označení datem 24. srpna 2023.
3. Podle ust. § 54 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti.
4. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu opravila zjevnou nesprávnost tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto opravného usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nejsou přípustné opravné prostředky.

Ostrava 19. října 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. Ch.

